

Háziorvosunk Levelésládája

Birok

205 Canada Building,
SASKATOON, Sask.

VESEGYULLADASRÓL — (Válasz "Magyar"-nak)

Mint a legtöbb gyulladási betegségnek a vesék gyulladása is heveny és krónikus (idült) elváltozásról lehet szó. A heveny gyulladás, mint külön betegség, vagy egyéb betegségek kíséretében fordulhat elő. Minden lázzal járó betegség a vesék működésében is zavarokat okoz. Ezt azonban szervezetünk a láz elmulasztásával hamarosan kiheverí. Egyes, különösen fertőző betegségek után a vesék károsodása nagyobb és hosszabb-rövidebb ideig tartó zavar támad a működésükben. Ily betegségek: a vörheny, diftéria, fertőzőesetorokgyulladás és mandulagyulladás. Ezeket kívül erős lehelés vagy bizonyos mérgek, melyek a vesékben át választódnak ki szintén heveny gyulladást okozhatnak.

Az ily beteg lázas sápadt, hátfájdalmáról panaszkodik. Szeme körül esetleg a bokák táján vizenyős duzzanat lehet. A vizelet elválasztásában súlyos zavarok vannak és annak vegyi vizsgálata a gyulladás tüneteit mutatja. A heveny gyulladásban szenvedő beteg sorsa helyes kezelés esetén kedvező. Felgyógyulás a gyakori eset és a vesék működése rendszerint tökéletesen helyreáll. Megtörténik azonban, hogy a vesékben oly károsodás történik, amit a természet kijavítani többé már nem tud. Nagy baj még ilyenkor sem történik, mert a működő veseműködés több mint egy veseműködés rész elpusztulhat, anélkül, hogy az életet veszélyeztetné.

Kedvezőbb a helyzet akkor, ha a heveny gyulladás idült gyulladássá megy át. Az idült gyulladás fokozatosan fejlődik ki. A testben levő fertőző góccok, rossz

fogak, mandulák, vakbél stb. az általuk kiválasztott mérgekkel lassan fejlődő gyulladást okoznak. Ugyancsak idült vesegyulladásra vezet a szesz italok fogyasztása, szív és vérkeringési hibák. A heveny vesebetegségeknek mindig találunk a vesék részleges pusztulásával. Ezen segíteni semmiféle tudomány sem tud és a gyógy-szerkezelésnek a célja az, hogy a pusztítást megállítsa és a megmaradt veseszövetet működés-képes állapotban tartassa.

A kezelés tehát egyrészt a bajt fenntartó gócc eltávolításából áll és a beteg állapotához mért életmód előírásából. Az orvosos kezelés a vesegyulladásoknál nagyon alárendelt szerepet játszik. A különböző vese-pírulák, amiket hangzatos nevek alatt árúsítanak, vesegyulladást még soha meg nem gyógyítottak és nem egyszer a bennük levő vegyi alkatrészek vesételégző tulajdonságánál fogva a már meglévő bajt súlyosbítja és így a beteg felgyógyulását csak megnehezíti.

S.D.K. A korpaképződéssel együjtjáró hajhullást mai tudásunk szerint egy a penészgombához hasonló gombafaj okozza. Ennek elpusztítása igen egyszerű azonban még egyszerűbb a vele utrafertőzés. Ez a magyarázata a sok sikertelen kúrának és annak, hogy míg az orvosos-got használjuk a korpaképződés és hajhullás megszűnik s új-ra kezdődik, ha a kezelést abba-hagyjuk. Legegyszerűbb módja a védekezésnek a melegebb hónapokban a haj lenyírása és kátrányos vagy kénes kenőcsnek a fejborra való alkalmazása. Hossz-tan levő fertőző góccok, rossz

keverékben kell alkalmazni, mert a kenőcs a haját összehajszítja. Ennek receptjét szivesen közlöm, ha teljes címét velem tudatja.

P.M.M. Kevés munka után is lélegzési nehézségei vannak, köhög és melle fáj. Azt tanácsolom, hogy az egyik közelitűdögondozóban vizsgáltsa meg magát, mert a közölkétekből kezdődő tuberkulózisra kell gondolnunk.

K.L.M. Tizenhétéves leányának nyakán duzzanat van egy év óta. Golyvája van, mint azt Ön is említi. Ennek operálását nem ajánlom, mert orvososággal is eredményesen lehet a bajt kezelni. Hat héten át igyon meg egy pohár tejben naponta egy csepp jódtinktúrát ("ajódnán") Ha szívdobogást vagy más kellemetlen tünetet észlelne a kúrát hagyja abba.

WINNIPEG, Man.

Március hó 6-án, kedden este fél nyolc órai kezdettel, a Point Douglas templom alsó helyiségében, tanulságos és szórakoztató mozifilm, mely az angol sziget-orosz legszébb és legérdekesebb történelmi nevezetessé-gű helyeivel ismert meg. Ezen kívül vászonra kerül egy nevet-tel humoros kép is. Beléptidj nincs, a felmerülő költségek fedezésére azonban önkéntes adomán-yokat köszönettel fogadunk. E kellemes, szórakoztató estére minden honfitársunkat szíves szeretettel meghív és elvár a Ref. Presbiterium.

FOGLALÁS HELYETT AZ ADÓSSÁGRENDÉZÉS TORVENYES VEDELMET ADÓTERHEK CSÖKKEN-TÉSEY — AZ IPARI CIK-KEK S A VASÚTI FUVAR-DIAK LESZÁLLÍTÁBÁTI

Farmer Tudositó

Az Óhaza sem várhat sokat a londoni egyezményről

AZ EURÓPAI TERMELŐK NEM CSÖKKENTIK A VETÉSTERU-LEKET — AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ÓRIÁSI ALDOZATOK-ÁRÁN IS CSAK 7%-OS CSÖKKENTÉSERT TUDJA KÁRPÖTOL-NI A FÉRMEKEKET — MEG 32 MILLIÓ BUSHELT AD EL MAGYARORSZÁG AZ IDÉN

Eppen miután oly sok szó e- nek kétségtelen oka az európai konferencia Kanadára kötelező határozatairól, nem lesz érdek-telen megtudnunk, miként véle-kednek a magyar szakemberek erről a kérdésről. A kanadai ga-bonatermelők ez annál inkább érdekelhetik, miután Magyarország Angliához való közelségé-nél és a követelményeknek meg-felelő buzájáról fogva mind na-gyobb sikereket aratott Kanada ezen legfontosabb piacán.

A február közepéig tartó u-jabb londoni buza-tanácskozá-son a Magyar Külkereskedelmi Intézet vezetője, Dr. Winckler István képviselte az Óházát. Mi-után nagyrészt az ő fáradozásai-nak köszönhető, hogy a magy-ar buza ismét tért nyert az angol piacon, az alábbiakban is-mertetjük a kiváló hazai szak-tekintélynek a tárgyalások me-netéről adott nyilatkozatát:

A tavaly augusztusban aláírt nemzetközi megállapodás célja a buzavilágpiac egységszerűsíté-sére irányul. Ennek megvalósítá-sát szolgálja az a nemzetközi helyreállítási volt azáltal, hogy a négy nagy tengertúli export ál-lam (Argentína, Ausztrália, Kanada, Egyesült Államok) ve-tésterületük 15 százalékos csök-kentésére vállalt kötelezettséget. Emellett korlátozták az összes termelőállamok kivételét a vár-ható világbuzakereslet nagysá-gában.

Mindnyájan tudjuk, hogy a bu-zaárak tavaly ősszel a világpia-con emberemlékezet óta a leg-

tele terén találkoznak. Az E-gyesült Államok kormányja hő-sies erőmegfeszítéssel csak 7 százalékos csökkentést ért el.

Kanadában még nehezebb a helyzet s Argentínáról még nem tudni, hogy miként oldja meg a kérdést. De még ha sikerülne is tengeren túl a buzatermelést visszaszoritani, nem tételhez-tük fel, hogy az északamerikai földrészen épp oly rossz legyen a jövő évi termés, mint az idén volt, ami a második érv a tulá-ságos reménykedés ellen. Ha pe-dig csak átlagos lenne Észak-Amerika buzahozama 1934-35-ben, ez már jóval több új buzát jelentene, még egy 15 százalékos vetésterület csökkentés mellett is, mint amennyi az idén ter-mett.

Azok a hatalmas világgészle-tek tehát, amelyeknek fenye-gető veszélyét a londoni konven-ció elhárítani igyekezett, 1935 július 1-én, amikor a konven-ció lejárt, alig lesznek kevesebbek, mint voltak 1933 július elején.

Ehhez járul még az a körül-mény is, hogy az európai fo-gyasztoiállamok őszi vetésterüle-te általában ugyanaz maradt az idén is, mint tavaly volt s ha re-kordtermésre nem is számítunk minden kiesést a termésere-dmény terén pótolnak majd azok a készletek, amelyeket ezek az államok a jövő termelési évre visznek át.

Magyar szemszögből arra a következtetésre kell jutnunk, hogy igyekezni kell az idei bu-zafőleséget lehetőleg még eb-ben az évben értékesíteni, töb-bek között azért is, mert július 1-ig, módunk van 32 millió bu-shelles fölöslegünket külföldre kivinni, mert az 1934-35. termé-lési évre megállapított mennyi-ség csak 20 millió bushel.

Bizom benne, hogy a 22 állam öszeállása végül mégis lénye-gesen javítani fog a helyzetet, ha nem is két év alatt. Ez azon-ban nem ment föl egy kormányt sem az alól, hogy a saját buza-problémáját önszegély útján ren-dezze, összhangban a londoni megállapodások szövegével és szemével.

A GAZDA egyik legfőbb gond-ja a háború óta a kamatokkal

szinte törleszthetetlen magassá-gokba emelkedő adósság és a zabolázatlan kanadai hűvelisz-nyok. Egységes rendezés érde-kében mostanában újabb miz-galmat indítottak a farmerek, sőt Manitobában parlamenti bi-zottság kiküldését követelték a panaszok megvizsgálására.

TERJED a közép-albertaini far-merek sztrájkja, mely eredetileg Myrnam telepről indult ki. Leg-utóbb Lac Bellevue vidékének gabonatermelői is elhatározták, hogy nem szállítanak egyetlen, szem gabonát sem az elevátó-rokba mindaddig, míg meg nem rendszabályozzák az osztályo-zást.

JOHN CLAYTON saskatooni egyetemi hallgató világraszóló találománnyal lepte meg Kanada gazdái március első napján. Az egyetem szakemberei előtt be-mutatta azon módszerét, mely-lyel a keserű lóheré-dudvát ér-tékes takarmánnyá tudja átvál-toztatni. Ha a további kísérle-tek sikerrel járnak, egy a far-mernak nem kell többé tisztít-nia az elvetendő lóheremagot s a vad lóherét is feleltetheti álla-talval.

Dr. S. E. Jánossy & Co.
486 1/2 Queen Street West
TORONTO, ONT.
Toronto legrégebbi magyar hajógye s pénzküldési irodája. HAJÓJEGYEK a leg-jobb társaság vonalaira, kihozatali jegyek előnye részletfizetésre is.
PÉNZKÜLDÉS Magyaror-szágba, a legjobb árfolyam mellett ugyancsak bármely más európai államba.
FARMOK Ontario legterme-kenyebb vidékén, könnyű feltételekkel
ÓHAZAI vagy KANADAI jogi vagy jegyzői ügyek szakszerű és pontos elintézésre.
IRJON VAGY KERESSE FEL IRODANKAT BARMILY ÜGYVEL

VISSZAJÓN AZ ASSZONY

IRTA: HAVAS ERNŐ

A teherpályaudvar fölött las-san elcsusztott a Nap. Késői su-garai még sárgára mázolták a horizont szélét, de a másik olda-lon már lilába szaladt az ég. Hosszúra szakadozott piros fel-hőfóslánnyok zavarták csak a nagy simaságot, ahogy felnéz-tett az ember.

Az egyik vagon tetején lapá-tolta a szénét. A fáradt megszok-lás ólmos lendületével dugta a lapátot a széndarabok közé. Csik-korogva csusztott a vas a szénpo-r pallón, hogy aztán ki tudja hányadszor hajlítson egy esomót a lent álló társzekerre.

A lovak türelmesen várták az utolsó fuvarát. Kemény rugásuk meg-megkoppant a gránitkoc-kán.

Nem messze tőle egy kocsi el-akadt a mély porban. Az ő ko-csisa is ott segédkezett. Cifrázott káromkodásokkal nógatták a lovakat.

Az ember csak dolgozott tem-pósan. Még az sem sietette hogy alig volt már a szénből, hogy szombat este volt, hogy nems-o-kára hazamehet.

— Hej, az asszony — mon-dta halkán maga elé és tovább dolgozott.

Végre elkészült. A kocsi is visszajött már. Főszedték a földre esett széndarabokat. Az-tán elindultak.

Lassú lépésben mentek. A ko-csi ütémekül dobásokkal rin-gatta őket. Az ember a kocsi mellett kikereste dohányska-tuláját, az ölében fekvő kabát-ból és megkínálta szomszédját. Gyetlen kis rudat sodortak. Így ültek némán cigarettázva. A kocsi néha ordított egyet:

— Csilla te, az anyád keserít!

Akkor megint hallgattak egy-hosszra.

A szeneslegény már várta a kérdést, amivel barátja már két-hónap óta kezdte el minden este a beszélgetést.

Eleinte dühösen válaszolt. Ká-romkodva szidta az asszonyt, aki elment. Később már belenyugo-dott, hogy esténként ez a mű-sor. Sőt várta is ezeket a beszél-géseket hazafelé a bakon. Las-sanként mindent elmesélt a két-évi együttéléséről. Most már csak ismételni tudott. De a kocsi tü-relmes ember volt. Biztatta, hogy majd csak visszajön a fe-lésége, vagy, hogy felejtse el, nem érdemes bántódní az ilyen asszonyért. Mikor milyen ked-ven volt a szegény elhagyott ember.

— Hallottam a feleségedről — szó-lalt meg a kocsi, mely volt a hangja s lassan ejtette ki a sza-vakat, ahogy előre nézett, mint-ha a lovakhoz beszélne.

— Mit hallottál?

— Azondja a lányom, hogy veszekedtek a Tónival.

— Hát az előfordult.

— De nyugodt vagy — gon-dolta a kocsi és megint a lo-vakhoz fordult. — Csilla, Csilla te!

Megint hallgattak. El is hagy-ták a pályaudvart. Csak mess-ziről hallották az ide-oda sza-ladgáló mozdonyok fűttyeit. Né-ha rájuk köszönt egy ismerős ko-csi, ahogy szembejött az uton.

— Veszekedtek? — szó-lalt meg végre a szenes ember.

— Asszonygák, meg is ütötte a Tóni.

— Megütötte? — szakadt ki a legényből a düh. — Hínye azt a ...

— Hát aztán, mi közöd hoz-zá. Nem a te asszonyod már.

— Nem az enyém — mon-dta elgondolkozva, aztán hozzátette — Én soha nem ütöttem.

— Még se tudott megbecsül-ni.

Akkor megint csend lett. Csak néztek előre az uton. A szenes-lekókat féjjel bámulta a lovak-farát. Nem haragudott az assz-onyra. Elment, hát elment. Más is csinált már ilyet. Aztán legalább nem hazudott. Nem csalta titokban, amikor ő nincs otthon. De hiszen őszre is törte volna a csontjait.

A kocsiat még bizgatta egy

kérdés. Hallotta, hogy az assz-ony megbánta amit tett s könnyen lehet, hogy most hogy megverték, hazaszaladna az urához.

— Mit csinálsz, ha hazajön? — Nekem ne jöjjön.

De azért a kérdés belévigott. Erre még soha nem gondolt. Hát hiszen, ha jönne ... A fene tudja. De ugye jön, minek ment volna akkor el.

— Mit csinálsz, mi? — Nekem nem kell.

Többet nem is beszéltek. Bevitték a szénét a telepre, aztán elindultak hazafelé. Mi-kor elkészültek egymástól, megint szólt a kocsi:

— Aztán ne rugd ki. Szajha lesz belőle.

Ment hazafelé a sötét utcákon A kocsiira gondolt, hogy az mi-ket beszélt. Ugye jön haza az asszony. Nem is merne. Pedig ... Mind olyanok ezek. Egyszer megbolondítja őket egy ilyen sí-nábeszélő csapás, aztán ha kijózanítják őket egy-két pofon-nal, nem ugálnak többet. Nem tudna rájuttatni arra a kis csinos pofájára, az biztos. Hej, csak ne volna olyan egyedül. Még min-dig nem tud más asszonyra né-zni.

Mikor belökte az ajtót, ott ült az asszony. A csomagja mellett a széken. A kabátját se vetette le. Milyen szendén néz most a mindenségét. Az ajtó nagyott csapódott mögötte. Megpróbált csodálkozó képet vágni, de az-tán elment a kedve a színeszke-déstől. Járkálni kezdett a szo-bában. Megint megrohanta a régi düh, akkor is így járkált, mi-kor a levelet meglátta az aszta-lon Persze. Most megverte az a betyár, hát visszajött. Az assz-ony csak ült fejten ettől a nagy haragtól, de azért kicsit bizakodóan s ahogy felnézett, vörös szemén látszott, hogy so-zokat sírhatott. A férfi meg ment ide-oda és lassan kezdett meg-békülni magával.

— Hát most mit akarok? Most itt van. Ha kirugom, soha nem jön vissza. Ha idejött, biz-tosan szeret még. Szép pofája

van a nyavalyásnak, olyan em-sóbert mint én; mindig találhat.

Ezt a tükörfőli állapotot meg, ahogy megállt előtte. Az asszonyt is látta, ott ült össze hódvára.

— Na, elég volt a mulatsá-gból? — buggyant ki belőle a szó Csendes volt a válasz.

— Elég.

— Hát vetkőzödj le. Ő is ledobta a kabátját, ingét, hogy megmcsakodjon.

Az asszony már ott sürgött-forgott, vizet engedett a táliba, hozta a kendőt, meg a tiszta fe-lérműt. A vacsorát is megcsi-nálta, amíg az ember elkészült.

Csak mikor enni kezdtek, é-rezte a férfi, hogy ezt ilyen sí-nál nem hagyhatja. Az asszony még nagy féltékeny nézte őt, de már nagyon otthon érezte ma-gát.

— Aztán, hogy volt?

— Megvert — és tányérja mö-gül figyelte a hatást. Vajjon sa-jnálni fogja-e az ura, vagy dü-höngeni.

De az csak annyit mondott: — Megvert? Na azt jól tette. Nézte az asszonyt, aki ott ült szóltan, csendesen, az esti boldogságra gondolt, amire már két hónapja vár, s inkább a mu-niaság kedvéért tette még hoz-zá:

— Nekem is meg kellett vol-na, egy párszor rakjálak.

Kemény volt a hangja, az assz-ony nem tudta, mi lesz ebből.

— Hát ... — mondta csen-desen.

De aztán a férfi nevetni kez-dett és akkor ő is hálásan, boldo-gan vele nevetett.

A VESZŐTT KUTYA

IRTA: VALI JÁNOS

A községházakemény bodros felkiáltójeleket eregetett a ragadós reggeli ködbe, országgal-világgal tudatván, hogy hivata-losan is megkezdődött a nap.

Göller Pétör kisbíró óvatosan rakta a tüzet.

Kemény, súlyos, kommos léptek alatt jádult fel az ámbi-

tus padlója. Pétör még egy utol-sót pödörített buzáján, aztán tiszteletudóan ajtó nyitott a hatalmas jövevénynek.

— Egészségre a nyugodalmat bíró uram! — üdvözlött fennen hangon a bíró Pétör.

— Aggy! Isten. No, vót vala-mi az éjjele, Pétör? — dörmögött a nagyhatalmú ur.

— Hát a borbélyemul mögen éjfélkő ugrott ki a kerítésön ...

— Ujságot mongyon kigyee-med!

— O'an különös nincsen A Sinka csőgött lütt egy veszőtt ku-tyát a Dunaháton ...

— Nem ötte mög a ...! Hát ezt kend csak úgy mongya! Hát kend még az 'se tuggya, hogy mi az a veszőtt kutya? Hogy azt azonnala' jelöntené ké? Az egész kösség vesződelőmb'e' fo-gor! Híjnye, azt a ...

— 'Iszón mondom!

— Ne mongya kee! Ezt nem mondaní, ezt jelöntené ké! Röt-tenő vesződelőm ez! Ez hévatal-os vesződelőm kévén! Ehhő o-kos embőrök köllenek! A bíró ur, a főjegyző ur, a főbíró ur, a lódoctor! Ájjon igenyösen, oszt jelöncse, hogy hun van elásva az a dög!

— Hát, jelöntöm alásan a bíró urnak, alkalmassint a Duna-háton, a Duna partyan ...

— Híjnye! Még az 'se tuggya hun van elásva?! Mőgericse neköm a nyugvóhelyit, mer' ha nem tuggya a vékénőtté bizott-ságnak mögmutatni, hát utójjá-r tiszótt mint kisbíró!

Repült Pétör, mint kutya az ugaron nyul után.

— Pétör! Eemőnt a kee' e-sze? Részög, tántorog, mint a fénapos boryu, oszt még a hé-vatal is a nyakába?

— Bíró urnak alásan jelönt-öm, átadom a hévatal ... E-hun e a dob mög a dobólók, ló-tószóm ...

— Kend tisztára mög van bolondulva!

— Mőg. En már eztán részög bolond lőszök, hőtómgi gyszó-lom a hévatalom. Tőnkretett az a nyüves kutya!

— A veszőtt kutya?

— Az.

— Mőgharapta?

— Mőg! A nyugvóhelye ...

— A nyugvóhelye? Pétör! En tőnt ...

— Entőlem tősténtőzhet mán a bíró ur! Éngöm mán eemosott az árvis a veszőtt kutya'ava' e-gyütt!

— Az árvis?

— Az! Az árvis, aki eemosta a veszőtt kutját az éjjele, akit a Sinka lütt ...

— Embőr! — ordított elké-külve a bíró; — déll hangszóra itt lősz a főbíró mög a lódoctor! Én mögöllek!

No, lett is nagy lótas-futás. Hordták a hideg bort, meleg bort, ecetes ruhát bíró uram-nak, még tubákat is szalgolattak vele, meg kámfort.

— No mi baj? — lhették a megremült tanácsosok. — Széll érte?

— Az! Gyün a veszőtt-bizott-ság, kutya mög nincs, eevitte az éccaka az árvis! A jedző urak mög Pestön vannak valami gyű-lésőn! Mit tőgyek, mit mongy-gyak?! Soha ee' nem hisz! O-da a bírói szavam, a böcsületőm!

— Ebbion nagy szegőny!

Mőg a kötség! Mőg a nevecség! A böcsületőd, azt ma' kigenyő-sítjők! Az te fédd! Csak ez frá-nya lódoctor, aki mindőnbő vic-sőtt csinál! Az egész járás előtt csuffa tősz bennünk! Hm ... Hm ... — gondolkoztak, izzad-tak, pislogtak, iszogattak.

— A kakas rugta vóna mög! Hát kutját kék keríteni, kutját kék lüni, oszt azt mutogatni, oszt lévan! — kapta föl a pohá-rat a sógor, egyetlen kortyín-tással kihőrpintve az észtagító drága nedűt.

A bámulat, az elragadtatás a nagyeszű ember nyakába lódtotta a bíró meg a kántort. A fénys gömbölyű orcák kiproszodtak, az üres ívegek megtöl-tődtek.

— Ferkő, te! Tőstént kericsd elő a kisbíró, a Pétört! — kur-

— A veszőtt kutya?

— Az.

— Mőgharapta?

— Mőg! A nyugvóhelye ...

— A nyugvóhelye? Pétör! En tőnt ...

— Entőlem tősténtőzhet mán a bíró ur! Éngöm mán eemosott az árvis a veszőtt kutya'ava' e-gyütt!

— Az árvis?

— Az! Az árvis, aki eemosta a veszőtt kutját az éjjele, akit a Sinka lütt ...

— Embőr! — ordított elké-külve a bíró; — déll hangszóra itt lősz a főbíró mög a lódoctor! Én mögöllek!

No, lett is nagy lótas-futás. Hordták a hideg bort, meleg bort, ecetes ruhát bíró uram-nak, még tubákat is szalgolattak vele, meg kámfort.

— No mi baj? — lhették a megremült tanácsosok. — Széll érte?

— Az! Gyün a veszőtt-bizott-ság, kutya mög nincs, eevitte az éccaka az árvis! A jedző urak mög Pestön vannak valami gyű-lésőn! Mit tőgyek, mit mongy-gyak?! Soha ee' nem hisz! O-da a bírói szavam, a böcsületőm!

— Ebbion nagy szegőny!

Mőg a kötség! Mőg a nevecség! A böcsületőd, azt ma' kigenyő-sítjők! Az te fédd! Csak ez frá-nya lódoctor, aki mindőnbő vic-sőtt csinál! Az egész járás előtt csuffa tősz bennünk! Hm ... Hm ... — gondolkoztak, izzad-tak, pislogtak, iszogattak.

— A kakas rugta vóna mög! Hát kutját kék keríteni, kutját kék lüni, oszt azt mutogatni, oszt lévan! — kapta föl a pohá-rat a sógor, egyetlen kortyín-tással kihőrpintve az észtagító drága nedűt.

A bámulat, az elragadtatás a nagyeszű ember nyakába lódtotta a bíró meg a kántort. A fénys gömbölyű orcák kiproszodtak, az üres ívegek megtöl-tődtek.

— Ferkő, te! Tőstént kericsd elő a kisbíró, a Pétört! — kur-

— A veszőtt kutya?

— Az.

— Mőgharapta?

<